

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobců: a) E.M.
b) nezl. A. N.
c) nezl. T. M.
všichni státní příslušnost Arménská republika
nezletilí žalobci b) a c) zastoupeni žalobkyní a), jakožto zákonnou
zástupkyní
t.č. všichni pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64
Havířov – Dolní Suchá
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 6. 2019 č. j. OAM-165/LE-LE26-ZA13-2019, o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2019 č. j. OAM-165/LE-LE26-ZA13-2019 žalované Ministerstvo vnitra ČR neudělilo žalobcům mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) je strach z bývalého manžela, obava z jeho jednání, neboť se domnívá, že jí odebere děti. Dalším důvodem této žádosti je skutečnost, že má v České republice matku, která také žádá o mezinárodní ochranu. Tyto důvody podle žalovaného nebylo možno podřadit pod důvody taxativně uvedené v ust. § 12 písm. a) a b) a jelikož žalovaný neshledal důvody ani pro udělení mezinárodní ochrany žalobcům podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobcům neuděluje.
2. Žalobkyně a) jménem svým i jménem nezletilých žalobců b) a c) podala proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkala porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů v jeho ustanoveních § 2 odst. 1, § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 50 odst. 2 a 3. Podle žalobkyně žalovaný porušil také ust. § 14a zákona o azylu, neboť dětem žalobkyně hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy a porušil také Úmluvu o právech dítěte, neboť není dodržen princip nejlepšího zájmu dítěte. Žalobkyně odkázala na svou výpověď učiněnou v rámci správního řízení, kdy uváděla jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu obavy z jednání svého bývalého manžela, který jí chce odebrat děti. Několikrát se jí stalo, že jí děti nevrátil a žalobkyni byly následně vráceny pouze proto, že nic nejedly a neustále plakaly. Žalovaný žádným způsobem nezohlednil ve svém rozhodnutí nejlepší zájem jejich nezletilých dětí, jak mu to ukládá čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a zároveň i judikatura Nejvyššího správního soudu i nález Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2016 sp. zn. II.ÚS 19/16, podle něhož děti patří mezi tzv. zranitelné skupiny osob. Také zákon o azylu v ust. § 2 odst. 1 písm. f) uvádí, že zranitelnou osobou je zejména mimo jiné také rodič nebo rodina s nezletilým dítětem. Žalovanému se nepodařilo prokázat, že by se žalobkyně a) mohla v zemi původu domoci účinné a dostatečné ochrany, neboť shromážděné informace o zemi původu se k této problematice nevyjadřují. Závěrem své žaloby navrhovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobkyně jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019 č. j. OAM-165/LE-LE26-ZA13-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobců vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalobců vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně a) podala žádost jménem svým i

jménem nezletilých žalobců b) a c) o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 3. 2019. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 7. 3. 2019 uvedla, že se narodila v Gruzii a měla za manžela Gruzínce, potom se s ním rozvedla a odjela do Arménie a získala arménské občanství, neboť její rodina je původem arménská. U dětí nemůže uvést národnost nebo etnickou příslušnost, jsou ještě malí a vyberou si ji až budou větší. Po žalobkyni jsou Arméni, po otci jsou Gruzínci. Syn A. N. se narodil dne X ve Francii a syn T. M. se narodil dne X v Německu. Obě děti jsou státní příslušnosti Arménie a jejich otec a bývalý manžel žalobkyně R. N. narozený X v Tbilisi je Gruzínek, který se momentálně nachází v Moskvě. V roce 2016 odjela žalobkyně do Moskvy, kde pracovala a děti v tu dobu žily u její matky v Tbilisi. Cestu jim zařizoval její bratr, který také kupoval všechny letenky. Do České republiky přiletěli dne 4. 3. 2019 na letiště Praha Ruzyně. Asi v roce 2011 byla žalobkyně v Lotyšsku a ve Finsku, v roce 2012 v Polsku a následně v roce 2013 až 2014 pobývala ve Francii a v Německu. O mezinárodní ochranu žádala ve všech těchto státech Evropské unie; v Německu ji odmítli a ve všech ostatních státech na výsledek nečekala. Po ukončení řízení v červenci nebo srpnu 2014 z Německa odjela do Gruzie, poté navštěvovala Arménii a v roce 2016 odjela do Ruska. Ona i nezletilé děti jsou zdravotně v pořádku a nemají žádná zvláštní omezení ani potřeby. Na otázku, z jakých důvodů podala žádost o mezinárodní ochranu, odpověděla, že utekla od bývalého manžela, který jí chce ukrást děti a ona ví, že pokud by je dostal, tak už je nikdy neuvidí. S dětmi nemůže žít ani v Arménii ani v Gruzii. V Arménii nikdy řádně nežila, nemá tam žádné příbuzné ani známé a ani v Gruzii nikoho nemá. Manžel jí v minulosti již na několik dní děti vzal a nechtěl je vrátit. Přivezl je zpátky jenom až když už nechtěly nic jíst a pořád plakaly. Jako další důvod žalobkyně uvedla, že tady má matku S. M., která taktéž žádá o mezinárodní ochranu. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že dne 24. 4. 2019 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru bylo zjištěno, že žalobkyně při něm v podstatě uvedla stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Upřesnila, že před odjezdem do České republiky žila tři nebo čtyři roky v Moskvě, kde pracovala jako manikérka a z Moskvy se rozhodla odjet kvůli bývalému manželovi, který ji nenechával v klidu a vyhrožoval, že jí vezme děti. V Moskvě se na jiné místo nepřestěhovala, neboť nechce, aby se děti s otcem stýkaly. Vyhrožoval jí, že jí děti vezme, přičemž ona si na něho nikdy nestěžovala, protože s ním žila pět let v Praze, milovala ho, nebyl násilnický. Nechce tak ubližovat otci svých dětí. Příbuzní jejího bývalého manžela jsou muslimové, pouze on a jeho matka jsou křesťané. S manželem odjela do Německa, aby mohli být spolu, avšak nakonec jeho příbuzní dosáhli toho, že se rozešli. Příbuzní trvali na tom, aby děti byly s jejich otcem, protože jsou to chlapci – pokračovatelé rodu. Svůj dosavadní život žalobkyně v rámci pohovoru popsala tak, že se narodila v Gruzii v Tbilisi, rok po ukončení deváté třídy se vdala a poté s manželem odjeli do Rigy. Tam pobývali asi dva měsíce a následně odjeli do Finska, kde byli půl roku. Poté se vrátili do Gruzie, jelikož její manžel se ve Finsku s někým zapletl a půl roku byl v deportačním vězení. V roce 2011 odjeli do Francie přes Polsko, tam zůstali do roku 2013 a narodil se jim starší syn. Následně odjeli do Spolkové republiky Německo, kde zůstali rok a půl a kde žalobkyně znovu otěhotněla. Její druhý syn se narodil v Německu, když mu byly tři nebo čtyři měsíce, požádali o „stop azyl“ a vrátili se do Gruzie. Ve Francii se pokoušeli získat azyl, avšak nebrali je a pouze jim poskytovali ubytování. V Německu bylo důvodem jejich žádosti o mezinárodní ochranu to, že muslimští příbuzní jejího manžela je nenechali v klidu žít. Manžel tam propadl gamblerství, žalobkyně v té době byla podruhé těhotná a psychicky na dně. Rok a půl na

to pobývali v Gruzii, kde byly neustále skandály a manželovi příbuzní zasahovali do jejich života. V té době Arménie zjednodušila postup pro vydání občanství pro etnické Armény a žalobkyně se rozhodla pro sebe a pro své děti vzít arménské občanství, jelikož v té době děti žádné občanství neměly. Za rok a půl na to arménské občanství získali. Z Gruzie zpočátku odjeli do Glinu a následně se odstěhovali do Moskvy, protože otec manžela neustále zasahoval do jejich rodinného života. V Moskvě se po devíti měsících rozvedli, když žalobkyně pracovala a její manžel se nestaral o nic, nenechával je s dětmi v klidu žít a chtěl si děti vzít. Na otázku, z jakého důvodu se žalobkyně rozhodla odjet právě do České republiky, odpověděla, že neví a že tomu tak bylo asi proto, že pro děti bude jednodušší naučit se česky a bude také jednodušší pro ně zde žít. V Arménii má velmi vzdálené příbuzné, se kterými nekomunikuje. V případě návratu do Ruska by se možná nic nestalo, avšak manžel je vyhledá a žalobkyně nechce, aby se s dětmi kontaktoval. Pro něj to není problém je najít, neboť má příbuzné u policie. Opakovala, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že chce mít od něj klid, stejně tak jako od jeho příbuzných. Součástí správního spisu jsou také informace o Arménii a to informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 6. 2018 týkající se bezpečnostní a politické situace v této zemi, údaje o Arménii Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2018 a informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 102114/2019-LPTP ze dne 14. 2. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.

6. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
7. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
8. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalobců ze dne 26. 6. 2019 z hlediska žalobních bodů, tak jak mu to ukládá ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. V ní žalobkyně a) vytýkala žalovanému v žalobě citovaná ustanovení správního řádu, aniž by blíže uvedla, v čem konkrétně jejich porušení spatřuje. Tyto námitky byly tedy v žalobě uplatněny natolik obecně, že je blíže nebylo možno ani přezkoumávat; nicméně k nim krajský soud předesílá, že z obsahu správního spisu lze dovodit, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek potřebných informací a skutečností a to jak poskytnutím základních údajů k žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, tak i podrobně

provedeným pohovorem s žalobkyní a) zaměřeným na důvody této žádosti. Potřebné informace pak žalovaný také doplnil základními zprávami pojednávajícími o situaci v zemi původu žalobkyně, tedy Arménii, jejíž státní občanství, jak bylo v průběhu řízení zjištěno, získala žalobkyně i její nezletilé děti. Vytýká-li žalobkyně v žalobě žalovanému dále porušení ust. § 14a zákona o azylu s tvrzením, že dětem hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy, pak žaloba postrádá informaci o tom, v čem vlastně žalobkyně a nezletilé děti konkrétně spatřují tvrzenou „vážnou újmu“ se zřetelem ke shora citovanému ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pakliže bylo v žalobě uvedeno, že rozhodnutí žalovaného žalobkyně „napadá v celém rozsahu ve výroku“, v žalobě není ani zmínka o tom, z jakého důvodu měl být žalobcům udělen azyl podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Obsahem podané žaloby bylo totiž tvrzení žalobců o tom, že žalobkyni a) je možno považovat za osobu zranitelnou a že žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nezohledňuje nejlepší zájem jejich nezletilých dětí. V tomto směru žalobkyně odkázala na svou výpověď, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany v jejich případě je obava z jednání bývalého manžela, který jí chce odebrat děti. Při pohovoru konaném dne 24. 4. 2019 v rámci správního řízení žalobkyně a) ovšem výslovně k dotazu uvedla, že se proti uvedenému jednání bývalého manžela nepokusila ani jednou žádat o pomoc příslušné státní orgány kteréhokoliv státu, v němž se s nezletilými dětmi nacházela. K tomu žalobkyně dodala, že si na bývalého manžela stěžovat nechtěla, neboť jej v době soužití milovala a nechtěla mu ubližovat. Za podstatné považuje v tomto směru krajský soud to, že podle informací žalobkyně a) se její bývalý manžel nachází na území Ruské federace, zatímco zemí původu žalobkyně i nezletilých dětí je Arménie. Její bývalý manžel má ruské státní občanství a sám o nezletilé děti nestojí; o tyto děti projeví v minulosti zájem jeho příbuzní. Za situace, kdy bývalý manžel žalobkyně pobýval v Rusku, sám o nezletilé děti nejevil zájem a zemí původu, do které by se měla žalobkyně s nezletilými dětmi navrátit, je Arménie, není možno vytýkat oprávněně žalovanému, že se mu „za celou dobu řízení nepodařilo prokázat, že by se žalobkyně v zemi původu mohla vůbec domoci účinné a dostatečné ochrany, jelikož shromážděné informace o zemi původu žalobkyně se k této problematice absolutně nevyjadřují“.

9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobců jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci v tomto řízení úspěšní nebyli a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 3. prosince 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje